

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.252 van 29 juni 2001
in de zaak A. 55.918/XII-1247.**

In zake : Marc BELMANS,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. VAN DEUN,
kantoor houdende te OUD-TURNHOUT,
Steenweg op Turnhout 87/1

tegen :

1. de gemeente MOL
2. het VLAAMSE GEWEST.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc BELMANS op 7 februari 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "het ministerieel besluit van 20 december 1993, bij hetwelk door de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden (...) het besluit van de Gemeenteraad Mol d.d. 4 oktober 1993, houdende het opleggen van de tuchtstraf van ontslag van ambtswege aan verzoeker, politieagent-brigadier, wordt goedgekeurd";

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 20 december 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-M. PAKLONS, die loco advocaat A. VAN DEUN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. HERMANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de korpschef van de gemeentepolitie te Mol op 11 juni 1993 ten laste van verzoeker, politieagent-brigadier, een tuchtverslag opstelt, waarin dertien tuchtfeiten worden opgesomd; dat verzoeker nog dezelfde dag wordt opgeroepen voor een verhoor ter zake op 28 juni 1993; dat het verhoor wordt uitgesteld naar 6 september 1993; dat op 5 augustus 1993 de korpschef een tweede tuchtverslag tegen verzoeker opstelt aangaande twee bijkomende tuchtfeiten; dat met een brief van 13 augustus 1993 verzoeker wordt uitgenodigd om op 6 september 1993 te worden gehoord met betrekking tot de vijftien tuchtfeiten uit de verslagen van 11 juni 1993 en 5 augustus 1993; dat de gemeenteraad van Mol op 4 oktober 1993 beslist verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke

Ordering en Binnenlandse Aangelegenheden de tuchtstraf op 20 december 1993 goedkeurt;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift één middel aanvoert, waarin hij zich keert tegen elk van de hem ten laste gelegde feiten;

Overwegende dat het eerste feit luidt "uitten van doodsb bedreigingen in dienst aan het adres van Geerinckx M. t.o.v. collega's te Mol op 16 maart 1993"; dat verzoeker ter zake uiteenzet dat het feit niet bewezen is, dat de rechten van de verdediging zijn geschonden doordat niet is aangeduid welke regel of welk artikel zou geschonden zijn, dat het feit kadert in de privé-sfeer en te licht is om een tuchtstraf te verantwoorden;

Overwegende dat verzoeker het feit tijdens zijn verhoor op 6 september 1993 niet wezenlijk betwist heeft; dat hij integendeel toegaf "inderdaad bepaalde scheldwoorden" te hebben gebruikt ten gevolge van de "onmenselijke houding van Mevrouw Geerinkx"; dat het feit in rechte voor bewezen kon worden gehouden; dat het tuchtrecht, in tegenstelling tot het strafrecht, de bestraffing van handelingen toelaat zonder dat een wet of verordening ze strafbaar stelt; dat het de tucht-overheid niet verboden is feiten uit het privé-leven bij een tuchtvordering in ogenschouw te nemen; dat zowel artikel 282 van de nieuwe gemeentewet als artikel 13 van het personeelsstatuut van de gemeente Mol toelaten handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen te bestraffen; dat het betreffende feit overigens tijdens de dienstuitoefening plaatshad; dat het niet ten onrechte is beschouwd als een disciplinaire tekortkoming die voor tuchtrechtelijke bestraffing in aanmerking komt; dat het onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat het tweede en derde feit het "onbeschoft afsnauwen van publiek in dienst te Mol op 16 maart 1993" is, respectievelijk de verstoring "door voormelde agressieve en onbeschofte houding" van de continuïteit van de patrouille-opdracht; dat verzoeker doet gelden dat het afsnauwen niet bewezen is en te licht voor een tuchtstraf, en dat niet wordt aangeduid welke regel of welk artikel geschonden zou zijn;

Overwegende dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 6 september 1993 de juistheid van het tweede feit niet echt betwistte; dat hij toegaf de betrokken burgers een "vermaning met stemverheffing" te hebben gegeven, in een toestand waarin hij rust en relaxatie ten zeerste nodig had; dat de tuchtoverheid het feit genoegzaam bewezen, en voor tuchtrechtelijke sanctionering vatbaar kon achten; dat niet vereist is dat een bepaling de bestrafte gedragingen voorafgaandelijk als een vergrijp tegen de tucht bestempelt en als zodanig strafbaar stelt; dat de onderdelen ongegrond zijn;

Overwegende dat het vierde feit het "onverzorgd voorkomen in dienst te Mol op 25 maart 1993" betreft; dat volgens verzoeker het feit niet bewezen is en uitermate futiel, en de rechten van de verdediging worden geschonden doordat elke verwijzing naar een geschonden regel, artikel of reglement ontbreekt;

Overwegende dat verzoeker, tijdens het verhoor van 6 september 1993, het feit niet betwistte in zoverre het een slordige haardracht betreft en impliciet toegaf wat het niet geschoren zijn aangaat; dat de tuchtoverheid niet foutief heeft gehandeld door het feit voor bewezen te houden; dat de beweerde futiliteit van een feit niet uitsluit dat het als laakbaar wordt beschouwd; dat het daarvoor niet nodig is naar een

welbepaald voorschrift te kunnen verwijzen dat de specifieke tekortkoming uitdrukkelijk strafbaar stelt; dat het onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat het vijfde en zesde feit het "niet naleven van de wetgeving op de inschrijving in het bevolkingsregister door het zich bedienen van een fictief adres (...) te Mol van 24 februari 1992 tot 22 mei 1993" en de "onwillige houding t.o.v. de aanmaning van de korpschef tot regularisatie van (het) inschrijvingsadres te Mol van 17 maart 1993 tot 22 mei 1993" zijn; dat verzoeker aanvoert dat geen geschonden regel of norm wordt aangewezen, dat hij perfect bereikbaar was op de plaats waar hij was ingeschreven en dat de feiten verjaard zijn;

Overwegende dat het voor de regelmatigheid van een tuchtstraf niet vereist is dat de tuchtregeling de bestrafte gedraging uitdrukkelijk als een tuchtvergrijp aanmerkt; dat de bereikbaarheid van verzoeker niet ter zake doet; dat hem niet wordt verweten onbereikbaar te zijn geweest; dat, anders dan verzoeker meent, uit de stukken niet blijkt dat het korps en de korpschef al van vóór 29 januari 1993 op de hoogte waren van het vijfde feit; dat de verjaringstermijn met betrekking tot het zesde feit hoe dan ook niet vóór de datum van de aanmaning van 17 maart 1993 tot regularisatie kan zijn ingegaan; dat de tuchtrechtelijke vervolging voor de feiten is ingesteld op 11 juni 1993, hetzij binnen de zes maanden na 29 januari 1993 en 17 maart 1993; dat dit volstaat om artikel 317 van de nieuwe gemeentewet in verband met de verjaring van de tuchtvordering niet geschonden te achten; dat de onderdelen ongegrond zijn;

Overwegende dat het zevende tot en met het tiende feit het opzettelijk toebrengen van verwondingen

of slagen te Mol op 22 oktober 1991, de vernieling van een personenwagen met het oogmerk om te schaden te Mol op 7 augustus 1991, de bedreiging met een aanslag op personen of eigendommen te Mol op 19 september 1991 en de vernieling van een personenwagen met het oogmerk om te schaden te Mol op 16 november 1991 zijn; dat ter zake naar een vonnis van 23 april 1993 van de correctionele rechtbank van Turnhout wordt verwezen; dat verzoeker er op wijst dat hij voor de feiten niet werd veroordeeld, maar de opschorting verkreeg, dat zij kaderen in de privé-sfeer, dat geen geschonden norm wordt aangeduid, dat de feiten verschoonbaar zijn en gerechtvaardigd worden door "onweerstaanbare dwang", en dat het om "opgeblazen futiliteiten" gaat;

Overwegende dat de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout bij vonnis van 23 april 1993 de besproken feiten ten laste van verzoeker bewezen verklaarde en hem ter zake het voordeel van de gewone opschorting verleende; dat de opschorting een tuchtrechtelijke bestraffing van de feiten niet in de weg staat; dat ook de omstandigheid dat het om feiten uit het privé-leven gaat daar geen beletsel voor is, noch de omstandigheid dat geen enkele bepaling ze expliciet als disciplinaire tekortkomingen bestempelt; dat, in zoverre een andere zienswijze al niet in strijd zou komen met het gezag van gewijsde van het vonnis van de strafrechter, de overweging van de gemeente in de bestreden beslissing dat de "feiten waarvan betrokkene het slachtoffer zou geweest zijn het wangedrag van betrokkene niet rechtvaardigen" voorkomt niet ten onrechte te zijn; dat eveneens terecht kon worden aangenomen dat zij van aard zijn een tuchtstraf te verantwoorden; dat de onderdelen ongegrond zijn;

Overwegende dat het elfde feit de "onwettige afwezigheid op dienst met verstoring van de continuïteit

der patrouille-opdracht te Mol op 16 november 1992" is; dat het volgens het verzoekschrift te futiel is, en verjaard; dat in de memorie van wederantwoord in verband met de verjaring nog wordt toegelicht dat het niet de fout van verzoeker is dat het feit pas zeven maanden later door de korpschef aan de tuchtoverheid is meegedeeld, dat de korpschef onmiddellijk of minstens binnen een redelijke termijn verslag had moeten opstellen, dat overigens moet worden aangenomen dat de burgemeester als hoofd van de politie en baas van de korpschef de feiten op hetzelfde moment kent als de korpschef;

Overwegende dat niet wordt ingezien waarom de onwettige afwezigheid geen tuchtfeit zou kunnen uitmaken en een tuchtstraf verantwoorden; dat luidens artikel 317, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet, de tuchtoverheid geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten; dat het feit van 16 november 1992 de korpschef kort nadien bekend is geraakt; dat evenwel de korpschef de tuchtoverheid er blijkbaar pas op 11 juni 1993 kennis van heeft gegeven; dat verzoeker nog dezelfde dag is opgeroepen om over het feit te worden gehoord; dat zo weliswaar de korpschef verzuimd heeft het besproken tuchtfeit met de gepaste spoed aan de tuchtoverheid ter kennis te brengen, dit de verzoeker te dezen niet benadeeld heeft; dat in de concrete omstandigheden van de zaak wordt aangenomen dat de oproeping van verzoeker voor het tuchtverhoor, met brief van 11 juni 1993, nog binnen de termijn voor het instellen van de tuchtrechtelijke vervolging zou zijn geweest, óók als de korpschef wel de gepaste spoed aan de dag had gelegd; dat artikel 317 van de nieuwe gemeentewet niet geschonden is; dat het onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat het twaalfde feit het "opzettelijk beschadigen van een voertuig te Veerle-Laakdal op 4 juni 1993" is; dat het luidens het middel niet bewezen is;

Overwegende dat de gemeente het feit "bij gebrek aan voldoende bezwarende elementen" geweerd heeft; dat het onderdeel niet dienstig is;

Overwegende dat het dertiende feit de "wanbetaling van schulden aan Saenen, Y. en C. te Mol die eind mei 1993 werden gemeld aan de korpschef" is; dat verzoeker aanvoert dat hij nooit schulden aan Y. Saenen heeft gehad, dat geen geschonden norm wordt vermeld, dat de feiten te futiel voor een tuchtstraf zijn, en dat hij "in de betreffende periode" ten gevolge van psychische problemen in een instelling opgenomen was;

Overwegende dat in zoverre het feit betrekking heeft op een schuld aan Y. Saenen, de gemeente het wegens "onvoldoende bezwarende elementen" niet in aanmerking heeft genomen; dat de tuchtoverheid haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid niet te buiten is gegaan door het feit voor het overige als een disciplinaire tekortkoming te beschouwen; dat de afwezigheid van een uitdrukkelijke, specifieke tuchtrechtelijke strafbaarstelling ter zake daarvoor geen beletsel is; dat de omstandigheid dat verzoeker van 14 juli 1993 tot en met 20 augustus 1993 wegens psychische problemen in een open instelling verpleegd werd bezwaarlijk een excuus voor de wanbetaling kan vormen; dat dit verblijf in de instelling immers dateert van nadat de wanbetaling ophield; dat C. Saenen immers op 9 juli 1993 attesteert dat de schuld ondertussen betaald is; dat het onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat het veertiende en vijftiende feit het "verlenen van hand- en spandiensten tegen betaling voor Robrechts, A. sinds ongeveer april 1991" en het "uitoefenen van nevenactiviteiten: leuren met kristallen figuurtjes en de verkoop van namaakuurwerken in een café te Mol" zijn; dat verzoeker uiteenzet dat de feiten "eens te meer niet bewezen" zijn, dat "de beweerdelijke inbreuk of normschending niet (wordt) geduid", dat het enige bewijs een brief van de procureur des konings van Turnhout is, zonder bijlagen, waaruit impliciet volgt dat de feiten niet bewezen zijn en die wegens strijdigheid met het antwoord op een parlementaire vraag van 8 januari 1985 uit de debatten moet worden geweerd, dat de feiten verjaard zijn;

Overwegende dat de procureur des konings van Turnhout de besproken feiten uit eigen beweging aan de tuchtoverheid heeft meegedeeld met een brief van 30 juni 1993; dat de brief de feiten kort maar precies relateert; dat uit de brief noch uit de omstandigheid dat geen strafrechtelijke vervolging voor de feiten wordt ingesteld kan worden afgeleid dat zij niet bewezen zijn; dat het antwoord op de in het middel bedoelde parlementaire vraag betrekking heeft op het opvorderen van gerechtelijke gegevens door de gemeentelijke overheid; dat te dezen de gemeentelijke overheid niets opgevorderd heeft; dat verzoeker tijdens het verhoor van 6 september 1993 toegaf de h. Robrechts te hebben geholpen, maar "niet voor het innen van facturen"; dat hij niet verduidelijkte waarmee hij hem dan wel hielp; dat hij overigens deed gelden dat de beweerde praktijk ter kennis van de gemeente was en door haar werd gedoogd; dat dit quasi een bekentenis inhoudt; dat verzoeker voorts ook uitdrukkelijk toegaf "uit vakantie uit het buitenland, op verzoek van enkele vrienden wat beeldjes en uurwerken (te hebben) meegebracht, louter uit prijsoverwegingen, welke hij dan, uit vriendendienst

en zonder winst, doorverkocht"; dat bijgevolg de tuchtoverheid op goede grond kon menen dat de feiten bewezen waren; dat een voorafgaande expliciete strafbaarstelling van de feiten niet vereist is om er een tuchtstraf voor te kunnen opleggen; dat verzoeker tenslotte wel poneert dat de tuchtrechtelijke vervolging verjaard is, maar niet aannemelijk maakt dat de tuchtoverheid van de feiten kennis had meer dan zes maanden vóór 13 augustus 1993, datum van de oproeping voor het tuchtverhoor; dat het onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat het enige middel in zijn geheel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni 2001, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.